

Báo Oán

Tạ Quang Khôi

Nhà văn kiêm nhà giáo Tạ Quang Khôi viết truyện này để ăn mừng sinh nhật thứ 90.

Cương là một thanh niên rất đẹp trai nên được nhiều gái mê, kể cả gái có chồng, trong đó có Tuyết Phương. Trọng, chồng Tuyết Phương, là người hiền lành, chân thật. Chàng rất yêu vợ và không bao giờ nghi vợ ngoại tình. Nhưng một hôm, chàng nhận được một lá thư của người vô danh vì địa chỉ người người gửi bỏ trống. Chàng liền mở ra coi, chỉ thấy một tờ giấy có hình một cặp sừng. Chàng rất ngạc nhiên vì không hiểu ý nghĩa của cặp sừng và cũng không rõ đó là sừng bò hay sừng trâu. Suy nghĩ một lát, chàng cho là người gửi đã lầm địa chỉ, chàng ném thư vào sọt rác. Nhưng ba hôm sau, chàng lại nhận được thư người vô danh. Lần này, cũng lại một cặp sừng, nhưng lớn hơn cặp trước. Chàng lại ném vào sọt rác. Rồi, ba hôm nữa, chàng lại nhận được thư người lạ. Chàng định không mở ra đọc, nhưng tò mò nên vẫn cứ mở. Lần này, ngoài cặp sừng, chàng còn thấy chữ NGU màu đỏ và đậm nét. Thoạt tiên, bị mắng là ngu, chàng tức lắm, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, chàng chợt hiểu ra ý nghĩa của cặp sừng. Phải chăng chàng bị mọc sừng, nghĩa là vợ chàng ngoại tình

Sau một đêm trằn trọc suy nghĩ, chàng quyết định bí mật theo dõi vợ khi nàng ra khỏi nhà. Rồi sau nhiều ngày bí mật theo dõi và chụp hình nàng đi chơi với Cương, Trọng quyết định thuê luật sư để xin ly dị vợ. Chàng hiền lành nên không muốn làm lớn chuyện ồn ào. Ngay cả khi hai người chia tay theo quyết định của toà án, chàng cũng sẵn sàng cho vợ mang theo rất nhiều thứ quý giá, dù không phải của nàng. Chàng thậm nghĩ không phải sống chung với người đàn bà hư hỏng là vui rồi.

Về phần Tuyết Phương, sau khi chia tay với chồng, nàng tìm gặp ngay Cương, đề nghị hai người chình thức kết hôn. Cương trở mắt hỏi :

- Em nói chi kỳ vậy ? Mình chính thức thành vợ chồng?

Tuyết Phương nói bằng giọng nũng nịu :

- Bây giờ em được tự do rồi, mình thành vợ chồng, luôn luôn ở bên nhau. Bộ anh không vui sao?

Phong giữ im lặng một lúc khá lâu, rồi từ từ nói :

- Không, mình không thể thành vợ chồng được. Em lớn hơn anh những năm tuổi, đáng tuổi chị anh, làm sao thành vợ chồng được.

Tuyết Phương trở mắt nhìn chàng, rồi chợt hiểu mình chỉ là kẻ bị lợi dụng, Cương không thật lòng yêu nàng. Một mối đau tràn ngập long nàng. Thì ra nàng đã bị cái vẻ đẹp trai và tuổi trẻ của hấn quyến rũ nên mới bị lợi dụng. Bây giờ biết tính sao đây? Một mối tuyệt vọng dâng cao trong hồn nàng. Vì sự tuyệt vọng đó, nàng uất ức, căm thù Cương. Hấn đã làm cho cuộc đời nàng lỡ dở, bỏ người chồng hiền lành, nhân đức. Mối tuyệt vọng của nàng biến thành mối oán thù. Nàng thậm nghĩ không thể tha thứ hấn được, phải trả thù. Nhưng trả thù thế nào thì nàng chưa nghĩ ra. Đâm chém? Nàng không đủ can đảm và sức lực.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, Tuyết Phương nghi Cương đã có người yêu khác. Con người đẹp trai ấy không thể không có nhiều tình nhân. Vậy, nàng phải tìm cách theo dõi để khám phá ra người Cương thật sự yêu thương. Điều này không có gì khó khăn, vì Cương và người yêu thường gặp nhau, lúc ở ngay nhà chàng, lúc thì hai người đi ăn tiệm. Người yêu của Cương rất trẻ, nhưng sắc đẹp chỉ vào loại trung bình. Điều đáng đáng để ý nhất là cái bụng hơi lớn của cô ta. Phải chăng cô đang có bầu và tác giả của cái thai chính là Cương? Nếu đúng như vậy, làm sao Cương có thể bỏ rơi người tình được!

Một ý nghĩ thoáng hiện trong óc Tuyết Phương, phải phá cái thai đó đi! Đó cũng là một cách trả thù. Nhưng làm thế nào để có thể phá thai của người ta được? Ngay thai của mình phá đã khó, nói chi thai người khác? Mối buồn và oán hận mỗi ngày một lớn, làm nàng mất ăn mất ngủ thường xuyên. Người nàng gầy xẹp đi rất nhanh. Rồi, một hôm, nàng đang lái xe thì cảm thấy trong người rất mệt mỏi, chân tay run rẩy. Đến một khúc quanh, nàng lạc tay lái, leo lên lề, đụng mạnh vào một gốc cây, ngực va vào tay lái khiến nàng hộc máu ra miệng, rồi chết luôn.

oXooXo

Người yêu của Cương, bây giờ chính thức là vợ chàng, sau mười tháng có thai đã sinh một con gái. Hai vợ chồng Cương mừng lắm, Đứa bé trông rất xinh, trắng trẻo, bụ bẫm. Rồi, năm tháng qua mau, đứa bé lớn nhanh như thổi. Nhưng càng lớn càng giống Tuyết Phương. Cương rất ngạc nhiên. Vợ chàng đâu có

phải là chị em với Tuyết Phương, chính nàng cũng không biết cô ta là ai. Chàng suy nghĩ nhiều ngày, nhiều đêm mà không sao giải thích được sự giống nhau này.

Một điều đặc biệt khác nữa là càng lớn đứa bé càng nhìn chàng bằng đôi mắt thù ghét, trợn trừng đến nỗi chàng không dám đến gần nó nữa. Tất nhiên không dám bế ẵm nó. Chàng không biết hỏi ai để có thể giải thích chuyện kỳ lạ này. Vợ chàng vừa ngạc nhiên vừa tức giận vì chồng không còn thương con nữa.

Còn điều đặc biệt khác là đứa bé đã lên 5 mà không nói được dù vẫn hiểu người khác nói gì. Nàng quyết định đưa con đi bác sĩ. Nhưng khi gặp bác sĩ, nó vẫn có thể trả lời những câu hỏi của bác sĩ. Như vậy, nó không bị câm. Nàng hoàn toàn không hiểu tình trạng con ra sao. Không câm mà không chịu nói, thật kỳ lạ.

Rồi, bỗng một buổi sáng, nàng không thấy chồng dậy uống cà phê như mọi khi. Hai người đã ngủ riêng phòng từ khi chồng nàng không dám lại gần con. Nàng thấy chồng chòm kín chắn, bèn lật chăn ra và nắm lấy bắp tay chàng để đánh thức chàng. Nàng giật mình vì người chàng đã lạnh toát. Nàng hoảng sợ, chạy vội ra khỏi phòng và dùng điện thoại cầm tay để gọi 911. Chỉ 15 phút sau, một xe cứu thương tới đưa xác Cương vào bệnh viện. Bác sĩ khám nghiệm cho biết chàng bị bóp cổ chết hồi đêm và ông còn cho biết... hai bàn tay bóp cổ là hai bàn tay nhỏ của con nít.

Mọi người rất ngạc nhiên về chuyện này. Không lẽ đứa bé, chính con chàng đã bóp cổ cha? Không thể có đứa bé nào khác từ bên ngoài lén vào giết người. Làm sao giải thích được chuyện này? Bác sĩ gọi riêng vợ Cương vào phòng mạch để hỏi về đứa con gái chung của hai người. Nàng cho biết đã lâu Cương không lại gần con, mà chàng cũng không cho biết lý do tại sao. Suy nghĩ một lát, bác sĩ đề nghị vợ Cương cho ông gặp riêng đứa bé.

Nhưng lúc nàng trở ra phòng đợi tìm con thì không thấy nó đâu. Nàng hoảng sợ chạy khắp nơi để tìm con, nhưng hoàn toàn vô ích. Mặt nàng tái nhợt, chân tay run lẩy bẩy. Có người thấy tội nghiệp nàng, vội gọi cảnh sát tới giúp nàng tìm con. Nhưng rồi, cảnh sát tới cũng không tìm thấy đứa bé. Cảnh sát phải đưa nàng về nhà bằng chính xe của nàng.

Về đến nhà, viên cảnh sát phải dìu nàng vào thẳng phòng ngủ để nàng có thể lên giường nằm nghỉ. Khi mở cửa phòng ngủ, hai người đều giật mình thấy đứa bé đang nằm trên giường. Viên cảnh sát định bế nó để lấy chỗ cho mẹ nó cùng nằm nhưng ông giật mình vì nó đã lạnh toát, nó chỉ còn là một cái xác không hồn.

Tạ Quang Khôi
2 - 12 - 2017